

**תמיד אבדו, וכשהם אבדו הם
תמיד הסתבכו בצרות.**

**היה זה יום
האפייה ולכן היא
החליטה לסגור
אותם בארון.
היא תפסה את
מופי ואת מאפי
אך לא הצליחה
למצוא את טום.**

**היא הלכה וחיפשה בכל הבית
וקראה לטום. הסתכלה במזווה
ותחת המדרגות ובחדר השינה
הרזרבי שהיה כולו מכוסה נגד
האבק. היא גם עלתה למעלה
וחיפשה בעליית הגג, אך לא**

החתול המגולגל

מאת ב. פוטטר (1906)

**הייתה פעם חתולה זקנה בשם
טביתה טוויץ', והיא אם דאגנית
מאוד. החתולים הקטנים שלה**

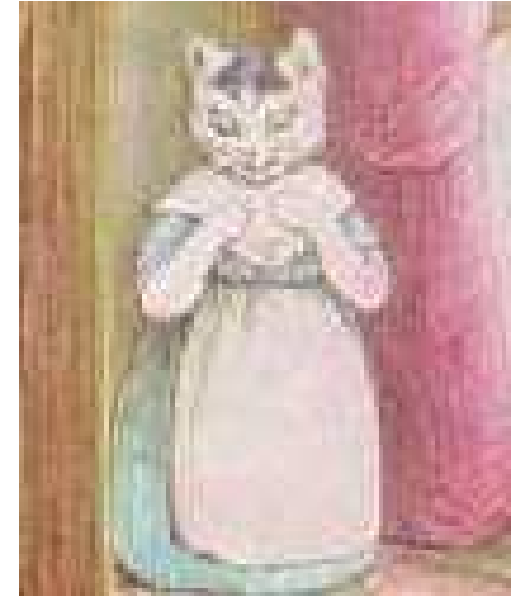

ובזמן שאמם חיפשה בכל הבית,
מופּי ומאפּי השתובבו.
דלת הארון לא הייתה נעולה, אזי
הם דחפו אותה ויצאו החוצה. הם
הלכו ישר לקערת הבצק שעמד
ליד התנור כדי לתפוח. הם ליטפו

הצליחה למצוא אותו.
הבית היה ישן, מלא גרמי מדרגות
אפלים וארונות מסוגים שונים. היו
שם קירות בעובי של מטר ומהם

נשמעו קולות
מוזרים, כאילו
היו שם
מעברים
נסתרים.

בתוך הקירות
היו פתחים
קטנים ושם

נעלמו דברים, במיוחד גבינה
ובשר.

גברת טביתה דאגה יותר ויותר
ויללה בלי הרף.

**לבית נכנסה הגברת רובי השכנה.
היא באה לבקש קצת שמרים.**

**גברת טביתה ירדה לקראתה
ביללות חזקות: "כנסי, כנסי דודה
ריבי, שבי-נא! אני בצרה גדולה"
אמרה ופרצה בבכי "בני טום הלך
לאיבוד. אני מפחדת שעכברושים**

**אותו בכפות רגליהם הרכות.
"אולי נעשה לנו עוגיות?" אמרה
מופי למאפי.
אבל באותו הרגע מישהו דפק
בדלת הכניסה, ומופי קפצה לתוך
חבית הקמח. מאפי רץ למזווה
והסתתר בתוך כד ריק, שם על
המדף עליו עמדו בקבוקי החלב.**

תפסו אותו." והיא ניגבה את
עיניה בסינור.
"הוא באמת חתלתול שובב, דודה
טביתה. בפעם האחרונה,
כשבאתי לכוס תה הוא פרם את

הכובע שלי. איפה חיפשת אותו?"

"בכל הבית. העכברושים
מתגברים עלי. איזו צרה זו
כשהמשפחה כל כך חסרת
משמעת!" אמרה הגברת טביתה
טוויץ'.
"אני לא מפחדת מעכברושים.
אעזור לך למצוא אותו וגם אעניש
אותו כהוגן. למה יש לך כל כך
הרבה פיח בתנור?"
"הגיע זמן לנקות את הארובה –
הוי, דודה ריבי, עכשיו גם מופי
ומאפי ברחו! הם יצאו מהארון!"
ריבי וטביתה התחילו לחפש בכל
הבית. הן שקשקו תחת המיטות
עם המטריה של ריבי, הן חיפשו
בכל הארונות ואפילו לקחו נר

**"תפסתי שבעה צעירים בחור
שבמטבח, ואכלנו אותם לארוחה
של שבת. ופעם ראיתי גם את**

**אבא עכברוש. כזה ענקי, דודה
ריבי, כבר עמדתי לקפוץ עליו,
אבל הוא הראה את שיניו**

**והסתכלו באחד מארונות בגדים
שבעליית הגג. הן לא מצאו כלום,**

**אך פתאום שמעו דפיקה של דלת
ומישהו רץ במדרגות.
"הבית הזה מלא עכברושים"
אמרה טביתה בעיניים דומעות**

שמעו איזשהו רעש מתגלגל תחת
הרצפה של עליית הגג, אך שום
דבר לא ניתן היה לראות.
הן חזרו למטבח. "הנה לפחות
אחד החתלתולים שלך" אמרה

ריבי, כשהיא מוציאה את מופי
מחבית הקמח.

הן הורידו ממנה את הקמח ושמו
אותה על הרצפה. היא נראתה

הצהובות וברח לתוך החור."
"העכברושים האלה עולים לי על
עצבים, דודה ריבי" אמרה

טביתה.

ריבי וטביתה חיפשו עוד ועוד. הם

הן נכנסו למזווה. הדבר הראשון
שמצאו שם היה מאפי המסתתר
בכד ריק. הם הפכו את הכד
ומאפי יצא ממנו.
"אמא! הו אמא! היה כאן עכברוש

מפוחדת נורא.

"אמא, אמא" אמרה "במטבח
עמד עכברוש
גדול שגנב בצק."
החתולים רצו
לקערת הבצק.
באמת היו שם
סימני ציפורניים
וקצת מהבצק

נעלם!

"לאן הוא הלך, מופי?"
אך מופי הייתה כל כך מפוחדת
שלא העזה להציץ שוב מהחבית.
ליתר בטחון ריבי וטביתה לקחו
אותה איתן והן המשיכו
בחיפושים.

**"זה באמת רציני, טביתה" אמרה
ריבי "אנו חייבות לקרוא לג'ון
הנגר עם מסור."**

**למעשה זה מה שקרה לטום
החתלתול. הוא לא רצה שיסגרו**

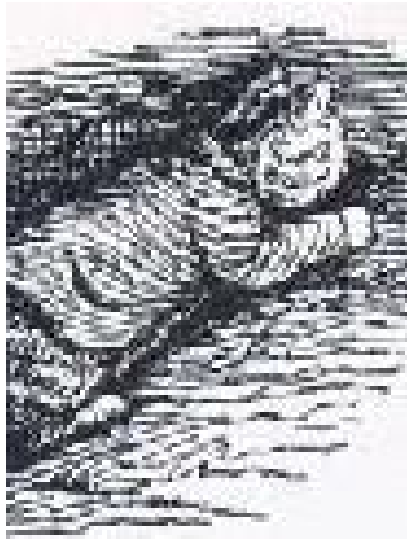
**במזווה. כזה איום, עעענקיייי ,
והוא גנב מהחמאה ולקח גם את
המערוך."
ריבי וטביתה הביטו זו בזו.**

**"מערוך
וחמאה! וי,
בני המסכן
טום!" קראה
טביתה בבכי.
"מערוך?"**

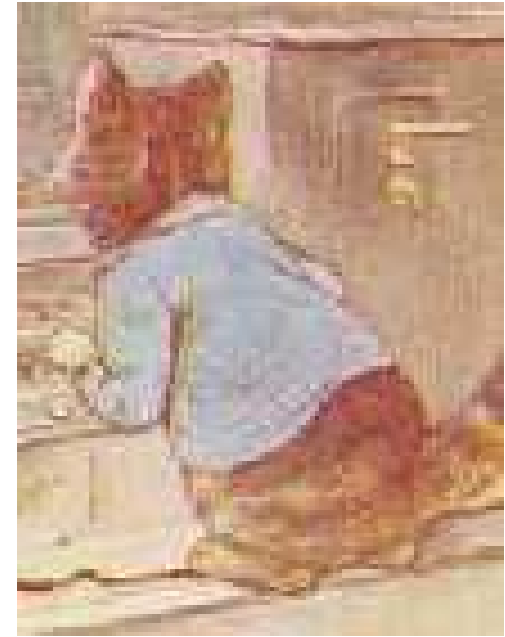
**אמרה ריבי "נדמה לי ששמענו
איזה רעש מתגלגל כשחיפשנו
בעליית הגג?"
הן רצו שוב למעלה. אכן הרעש
גלגול נשמע שם שוב, ברור
לגמרי, תחת הרצפה.**

**וכשיש שם גם עכברושים ענקיים.
האש עוד לא בערה ממש
והארובה לא הייתה חמה, אך היה
בה עשן מהמקלות הירוקים. טום
עלה על המדף**

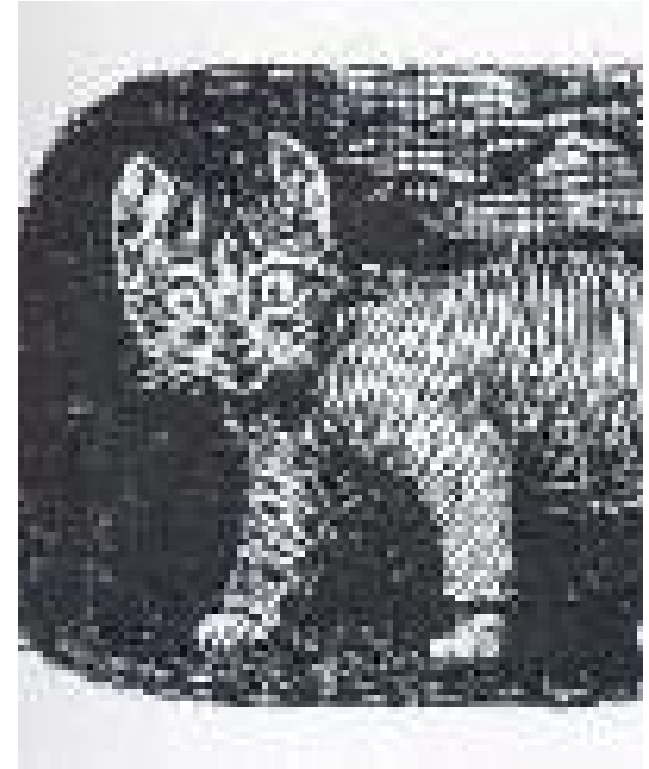
**והביט לתוך
הארובה. היא
הייתה גדולה
מספיק כדי שגם
אדם יוכל לעמוד
בה, כך שהיה בה
מקום מספיק
לטום החתול
הקטן.**

**הוא קפץ לתוך התנור, נשען על
המוט שעליו תלוי היה הסיר**

**אותו בארון. כשראה שאמו
מתכוננת לאפייה, החליט
להסתתר. הוא חיפש מקום
מתאים לכך ובחר בארובה. וזה
מוכיח שמאוד לא חכם להיכנס
לארובה בבית ישן מאוד, ובמיוחד
כשמישהו לא מכיר את דרכו שם,**

הגדול והתחיל לטפס פנימה,

כשהוא מוריד, תוך כדי כך, את הפיח.

העשן חנק אותו והוא התחיל להשתעל. הוא גם שמע את האש

שהתחילה לבעור חזק יותר, וחיממה את הארובה.

על כן החליט לטפס עד למעלה, לצאת לגג ולתפוס כמה זרזירים. "אינני יכול לחזור" חשב "אם אחליק, אפול לתוך האש ואחרוך את זנבי היפה ואת מעילי החדש."

הארובה הייתה גדולה מאוד וישנה. היא נבנתה עוד בזמן שהבעירו בולי עץ גדולים בתנור. היא בלטה גבוה מעל הגג, כמו

**של עכבר רק חזק יותר וגורם לי
להתעטש!"**

**מגדל קטן.
טום טיפס אבל פחד מאוד. הדרך
הייתה ארוכה והוא עלה ועלה
ותוך כדי כך שחרר עוד ועוד פית.
הוא היה כמו מנקה ארובות קטן.
במיוחד הפחיד אותו החושך.
אמנם היה כבר פחות עשן, אבל
הוא הרגיש אבוד.
תוך כדי העלייה בארובה הגיע
למקום בו מישהו שיחרר לבנה
ובחור שנוצר היו מונחים עצמות
של כבש.
"זה מוזר מאוד" אמר טום "מי
מסתיר עצמות כאן, בתוך
הארובה? הלואי ולא נכנסתי
הנה! ואיזה ריח מוזר! זה כמו ריח**

**עץ.
מולו, במרחק מה, ישב עכברוש
ענקי!**

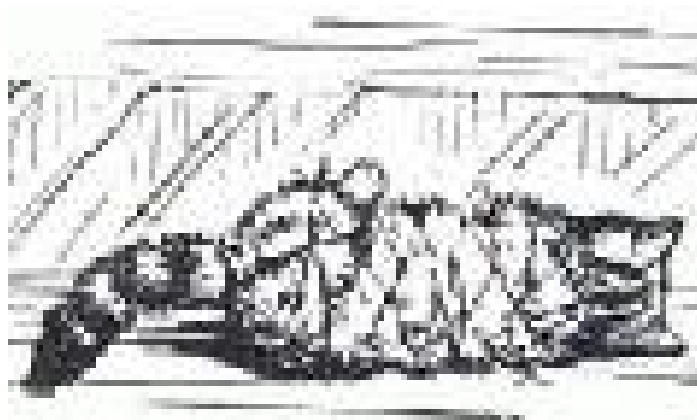

**"מה פתאום אתה קופץ לי כאן,
לתוך המיטה שלי?" חרק שיניו
העכברוש.**

**הוא זחל לתוך החור שבקיר
הארובה, במעבר צר וחשוך. הלך
כך כמה צעדים עד שפתאום נפל
לתוך חור וצנח על ערמת
סמרטוטים מלוכלכים.
כשהתרומם והביט סביב מצא את
עצמו במקום שעוד לא ראה מימיו,
למרות שחי כאן את כל חייו.
היה זה חדר קטן ודחוס, מלא
קרשים, קורי עכביש, טיט ובולי**

**וקשרה אותו לחבילה קטנה בחבל
עם קשרים קשים מאוד.
רק אנה-מריה קשרה אותו.
העכברוש הזקן ישב והסתכל.**

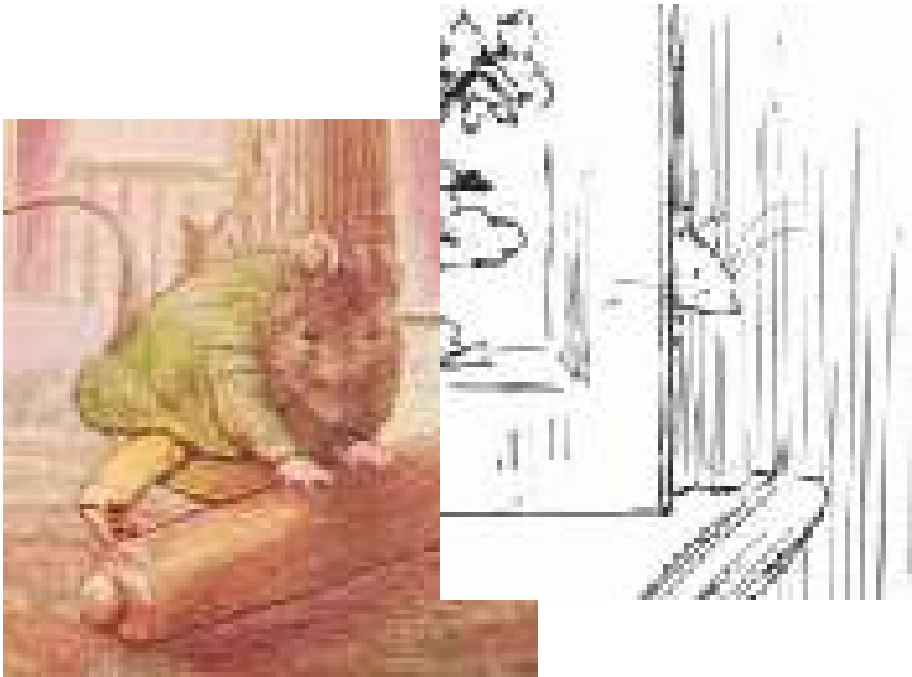
**כשהיא גמרה, שניהם הביטו עליו
עם פיות פעורים.
"אנה-מריה" אמר העכברוש הזקן
(ששמו היה שמואל) "תכיני לי**

**"סליחה אדוני, זה תוך כדי ניקוי
הארובה" אמר טום.
"אנה-מריה! אנה-מריה!" קרא
העכברוש. נשמעו צעדים
ועכברושה זקנה הוציאה את**

**ראשה מאחורי קורה.
היא קפצה על טום ותוך שניות
היא כבר הורידה את המעיל שלו**

**בחור בקיר וירד במדרגות למזווה
כדי לקחת חמאה. הוא לא פגש
איש בדרך.**

**אחר כך חזר שנית ולקח את
המערוך. הוא גלגל אותו לפניו כל
הדרך, כמו שמגלגלים חבית**

**עכשיו רולדה יפה לארוחת ערב
מהחתלתול הזה."
"אבל לכך אני צריכה הרבה
חמאה, בצק ומערוך" אמרה
אנה-מריה, כשהיא מודדת את
טום החתול במבטה.**

**"לא" אמר
שמואל
העכברוש
"תעשי זאת
עם פירורי
לחם."
"שטויות!**

**חמאה ובצק" ענתה אנה-מריה.
הם התייעצו ביניהם עוד זמן מה
ואחר כך הלכו להם. שמואל עבר**

בירה.

**הוא שמע אמנם את ריבי וטביתה,
אך הן היו עסוקות בחיפושים
בתוך הארונות. הן לא ראו אותו.
בינתיים אנה-מריה ירדה בדרך
אחרת וגנבה קצת מהבצק
שבקערה. היא פשוט לקחה צלחת
קטנה ובכף שלה הורידה את
הבצק מלמעלה לתוך הצלחת.
היא לא הרגישה שמאפי ראה
אותה.**

**טום, שנשאר לבדו, התגלגל על
הרצפה וניסה להזעיק עזרה. אך
פיו היה מלא פיח וקורי עכבישים,
והוא היה גם קשור חזק. איש לא
שמע אותו, מלבד עכביש שירד**

**מחריץ בתקרה ובדק בקפדנות
את הקשרים, ממרחק בטוח.
העכביש היה מומחה לקשרים כי
גם הוא קשר בקורים שלו זבובים
גדולים. אבל הוא לא עזר לטום.
טום התגלגל והתפתל עד
שהתעייף.**

ומפזר את הבצק.
טום באמת ניסה לנשוך ולירוק
וילל כשהמערוך עבר עליו אנה
ואנה. העכברושים החזיקו את

המערוך בשני קצותיו.
"הזנב שלו בולט החוצה.
אנה-מריה. לא הבאת מספיק

כעבור זמן מה חזרו העכברושים
והתחילו להכין את טום לרולדה
שלהם. תחילה מרחו אותו
בחמאה ואחר כך גלגלו אותו

לתוך הבצק.
"החבלים בוודאי לא יהיו טעימים,
אנה-מריה?" שאל שמואל. היא
ענתה שזה לא כל כך חשוב, אבל
התלוננה שטום מסתובב יותר מדי

"נדמה לי שגילו אותנו ויפריעו לנו, אנה-מריה, בואי ניקח את הכל ונעזוב מיד."

**"אני חוששת שנצטרך לעזוב את הרולדה שלנו."
"אבל ממילא חשבתי שלא נוכל לעכל את החבל, ועלול הייתי לקבל כאבי בטן, למרות כל שאמרת."**

בצק!"

"הבאתי כמה שיכולתי לסחוב" ענתה אנה-מריה.

"אני לא חושב.." אמר שמואל

העכברוש כשהוא מביט ביקורתית על החתלתול "אני לא חושב שזו

תהיה רולדה

טובה. הוא

מריח מפיח."

אנה-מריה

רצתה לענות אך

בדיוק אז נשמע

רעש של מסור

ונביחה של כלב קטן!

העכברושים עזבו את המערוך

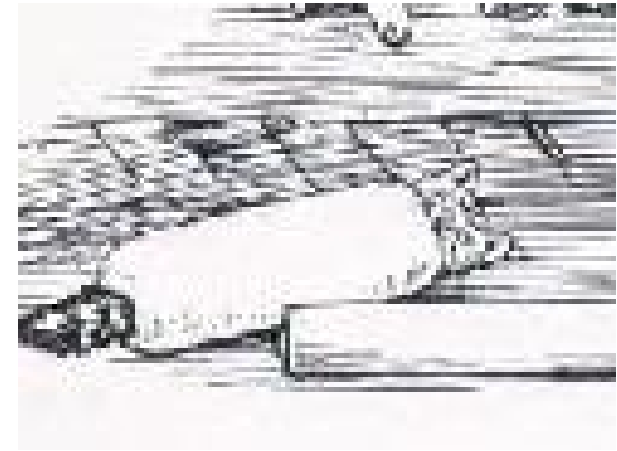
והקשיבו.

אבל היה שם גם ריח חזק של
עכברושים, וג'ון בילה את כל
הבוקר כשהוא מרחרח ומנפנף
בזנבו ומסתובב עם הראש בתוך

חור, כמו סביבון.
אחר כך הוא חיבר את קרש
הרצפה בחזרה, אסף את הכלים
וירד למטה.

"אז בוא מהר ועזור לי להכין
לארוחה את העצמות של כבש,
ששמרתי בארובה" אמרה
אנה-מריה "יש לי שם גם קצת
בשר מעושן למחצה."

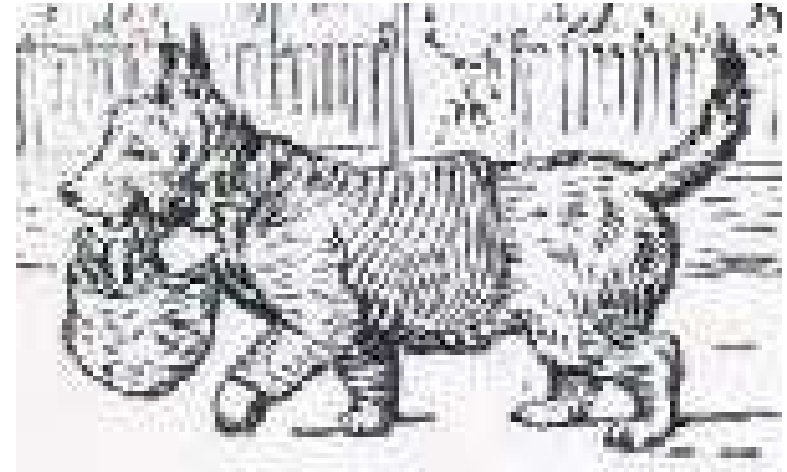
וכך היה, שכאשר ג'ון הנגר הרים
כבר את קרש הרצפה, לא היה
שם אלה טום הקטן קשור ומרוח
בבצק!

**פוטטר.
וכשהלכתי בערב כדי לקחת דואר,
ראיתי בסיבוב הדרך את מר
שמואל העכברוש ואישתו, רצים**

**עם חבילות על גבם. הם היו בדיוק
בכניסה למתבן של האיכר תפודי.**

**משפחת החתולים כבר
התאוששה והזמינו אותנו לארוחה.
הם קילפו את הבצק מתום ועשו**

**ממנו עוגיות עם צמוקים, כדי
להסתיר את הפיח.
ג'ון הריח את העוגיות, אבל
הצטדק שלא יהיה לו זמן להישאר
לארוחה, כי עדיין לא גמר את
המריצה שהבטיח לעשות לגברת**

מאז לא היו יותר עכברושים

**בביתה של טביתה טוויץ'.
לעומת זאת האיכר תפודי לא
מפסיק להתלונן. כל כך רבים
העכברושים אצלו. הם אוכלים את
מזון העופות, גונבים שעורה**

**שמואל רץ חסר נשימה
ואנה-מריה עדיין התוכחה איתו
בקול גבוה. נראה היה שהיא**

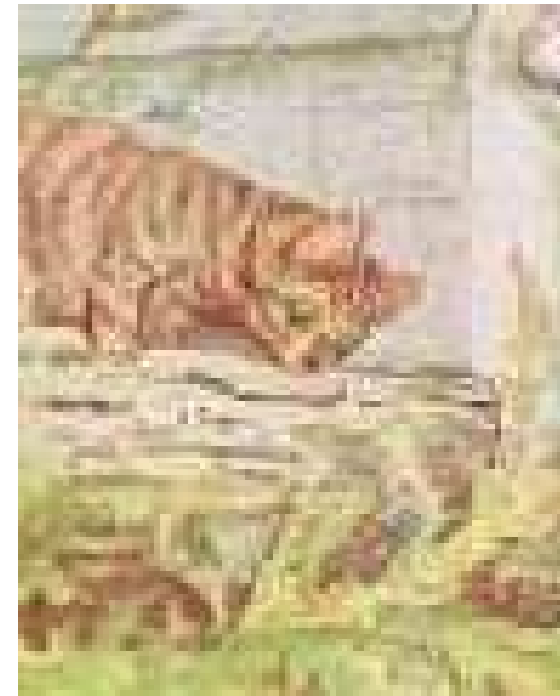
**יודעת את הדרך, וגם היה לה
הרבה חפצים על גבה.
הם נכנסו למתבן והעלו את
חפציהם למעלה, למדף החציר.**

**אנשי הכפר ויש להם עבודה רבה.
הם מקבלים שכר לפי תריסר,
ומרוויחים**

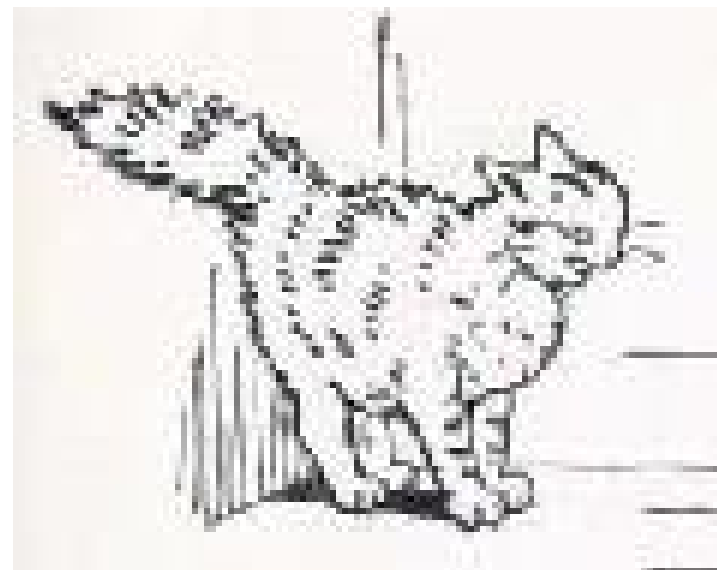

**טוב
למחייתם.
את זנבות
העכברושים
הם תולים על
דלתות
המתבן כדי
להראות כמה
תפסו.**

**תריסרים
ותריסרים כאלה.
אבל טום עדיין מפחד
מעכברושים. הוא לא מעז לעמוד**

**וסובין ונוקבים חורים בשקי קמח.
הם כולם הצאצאים של מר שמואל
ואנה-מריה, הילדים והנכדים
והנינים שלהם.
אין להם סוף!
מופי ומאפי גדלו והם היום תופסי
עכברושים. הם מועסקים על ידי**

בפני אף אחד שגדול יותר

מעכבר.